

TALHAH IBN 'UBAID ALLAH

Hawken på dagen vid Uhud

”Bland de troende finns män som har hållit fast vid sitt löfte till ALLAH, bland dem har några uppfyllt sina löften, och några hoppas fortfarande på att göra det, och de förändras aldrig i hjärtat” (33:23).

Profeten ﷺ reciterade denna ärorika vers och vände sig sedan mot sina följeslagare, pekade på Talhah och sade: ”Den som vill glädja sig genom att betrakta en man som vandrar på jordens yta och som har uppfyllt sitt martyrskapslöfte, bör betrakta Talhah.”

Profetens följeslagare varken önskade eller längtade i sina hjärtan efter ett bättre tillkännagivande än det som Profeten ﷺ riktat till Talhah Ibn 'Ubaid Allah. Genom sådana ord kunde han känna trygghet inför sitt öde och sin bestämmelse. Han skulle leva och dö som en av dem som hållit fast vid sitt löfte, så att varken inbördeskrig kunde påverka honom, lättja influera honom eller någon slags...

Profeten ﷺ tillkännagav Paradiset för honom. Hur var då livet för en sådan som förtjänade detta fina tillkännagivande?

Han handlade i landet Basraa när han mötte en av de mest dygdiga munkarna där. Denne berättade för honom att en Profet som skulle

framträda i det Heliga Landet och vars framträdande profeterats av alla dygdiga profeter hade rest sig och att hans era redan börjat. Talhah var mycket rädd för att missa ledningens, barmhärtighetens och frälsningens procession.

När Talhah återvände till sitt hemland Makkah efter att ha tillbringat månader i Basraa och rest runt, fann han mycket prat här och var. Varje gång han mötte någon eller en grupp av Makkaks invånare talade de till honom om Muhammad den Pålitlige, om ängeln som sänts ned till honom, om det uppdrag han bar till araberna i synnerhet och alla folk i allmänhet.

Det första han frågade om var Abu Bakr. Han fick veta att Abu Bakr nyligen återvänt med en karavan och handel och att han stod vid Muhammads sida, troende på och försvarandes honom.

Talhah sade till sig själv: "Muhammad och Abu Bakr? Vid Allah, de två skulle aldrig förena sig och enas om falskhet. Muhammad har redan nått 40 års ålder. Under alla dessa år har vi aldrig hört honom tala en enda lögn. Är det möjligt att han nu skulle ljuga om Allah och säga: 'Han sände mig som profet och Han sände mig en ängel'? Det är något som är svårt att tro."

Han skyndade sina steg och riktade dem mot Abu Bakrs hus. De talade inte länge, ty hans länge närdade önskan att möta Allahs Sändebud ﷺ och svära sin trohetslöfte till honom var mycket snabbare än hans hjärtslag.

Abu Bakr följde honom till Profeten ﷺ och han omfamnade snart Islam och anslöt sig genast till de välsignade leden!

Det är så Talhah blev en av de allra tidigaste konvertiterna.

Trots sin ärofulla ställning bland sin klan, sin stora rikedom och sin framgångsrika handel, fick han smaka sin andel av Quraishs förföljelse. Uppdraget att plåga honom och Abu Bakr gavs åt

Nawfal Ibn Khuwailid, som kallades Quraishs Lejon. Deras förföljelse varade dock inte länge, då Quraish snart skämdes och började tänka på konsekvenserna av sina gärningar.

Talhah emigrerade till Al-Madiinah när Profeten ﷺ befallde muslimerna att emigrera. Därefter upplevde han alla slag tillsammans med Profeten ﷺ utom slaget vid Badr, ty Profeten ﷺ hade sänt honom och Sa'iid Ibn Zaid

på ett uppdrag utanför Al-Madiinah.

När de fullgjort sitt uppdrag och var på väg tillbaka till Al-Madiinah, återvände Profeten ﷺ och hans följeslagare hem efter slaget. Talhah och hans kamrat kände sig mycket sorgna och plågades över att ha missat belöningen för att delta i Profetens ﷺ första jihadslag.

Profeten ﷺ skänkte dem sinnesfrid när han underrättade dem om att deras belöning var exakt som krigarens belöning; dessutom gav han dem en andel av bytet exakt lika stor som den han gav åt var och en som stridit i slaget.

Sedan kom slaget vid Uhud, när Quraish med all sin makt och tyranni kom för att ta blodshämnd för Badrs dag och återupprätta sin värdighet genom att besegra muslimerna en gång för alla, en seger som Quraish ansåg vara en enkel sak och ett förutbestämt öde. Den hårda striden ägde rum och snart fylldes slagfältet med sin fruktansvärda skörd: olyckan drabbade avgudadyrkarna.

Sedan, när muslimerna såg dem retirera, lade de ned sina vapen och bågskyttarna steg ned från sina poster och började samla sin andel av bytet. Omedelbart och plötsligt vände Quraisharméen tillbaka för att hålla fältet och tippa slagets våg till sin fördel.

Stridens våldsamhet, grymhet och krossande återupptogs. Överraskningsattacken hade effekten att skingra armén.

Talhah såg att den del av slagfältet där Profeten ﷺ stod hade blivit föremål för avgudadyrkarnas koncentration. Han skyndade omedelbart mot Profeten ﷺ.

Han (må Allah vara nöjd med honom) korsade en stig, en lång — fastän det i verkligheten var ett kort avstånd.

Det var en stig längs vilken inte en enda tum kunde korsas utan att möta tiotals rasande svärd och tiotals vansinniga lansar.

Han kunde se på långt håll hur blod rann från Profetens ﷺ kind och hur han tyst led. Då grep vreden Talhah, han hoppade en eller två gånger över den hemska stigens väg för att nå Profeten ﷺ, framför vilken han fick uppleva det han fruktade: avgudadyrkarnas svärd dragna mot Profeten ﷺ,

omringandes honom, vilandes att nå honom.

Talhah stod där som en rasande armé och slog med sitt svärd till vänster och höger. Han kunde se Profeten ﷺ blöda och hans smärtor bli allt mer outhärdliga. Han hjälpte honom och bar bort honom från gropen där hans fot hade fastnat.

Han stödde Profeten ﷺ med sin vänstra hand och bröst och backades upp mot en trygg, säker plats, medan hans högra hand (må Allah välsigna hans högra hand) stred mot avgudadyrkarnas svärd som omringade Profeten och svärmar slagfältet som gräshoppor.

Låt Abu Bakr As-siddiq beskriva för oss hela slagets scen. 'Aa'ishah sade en gång: Varje gång Abu Bakr mindes Uhud-dagen brukade han säga: Det var Talhahs dag. Jag var den förste som närmade sig Profeten ﷺ. Han sade till mig och till Abu Ubaidah Ibn Al-Jarraah: "Se upp, ty er broder." Vi tittade på honom och kunde se mer än 70 stick. Hans finger var avhugget. Vi försökte hjälpa hans tillstånd.

I alla de olika händelserna och slagen var Talhah alltid att finna i frontlinjen stridandes för Allahs sak och inlösandes Profetens standar.

Talhah levde bland det muslimska samfundet, dyrkades Allah med de dyrkande, stridandes för Allahs sak med dem som stred för sanningen, följandes den nya religionens grundprinciper som uppenbarades för att föra alla människor ut ur mörkret till ljuset.

Efter att ha uppfyllt sina plikter mot Allah gick han vidare för att söka Allahs välgörenhet och utvidga och främja sin framgångsrika handel och verksamhet.

Talhah var en av de rikaste muslimerna. Hela hans förmögenhet sattes i tjänst för hans religion, vars standar han bar med Profeten ﷺ. Han spenderade utan mått och Allah ökade det åt honom utan mått.

Profeten ﷺ kallade honom "Talhah den Utmärkte", "Talhah den Strålande" och "Talhah den Generöse" för att visa hans ymniga generositet.

Hur ofta gav han bort hela sin förmögenhet. Sedan återgav Allah den Ever-Generöse den till honom mångfaldigt! Hans hustru Su'adaa Bint 'Awf berättade: En gång närmade jag mig Talhah. Jag såg honom bekymrad och

frågade honom: "Vad är det frågan om?" Han sade: "De pengar jag besitter är nu så ymniga att det bekymrar mig och gör mig bedrövad." Jag sade till honom: "Oroa dig inte, jag ska distribuera dem." Han gav sig iväg för att kalla folk och dela ut dem bland dem tills det inte fanns en enda dirham kvar.

Vid ett annat tillfälle sålde han sin mark för ett mycket högt pris, och när han såg högen av pengar rann hans tårar ned och han sade: "En man i vars hus alla de pengarna ska stanna en natt och han inte vet säkert vad som ska hända med honom är säkert bedragen av Allah."

Sedan kallade han några av sina följeslagare för att bära hans pengar med sig och gå genom Al-Madiinas gator och distribuera dem tills han i den sista delen av natten stod utan en enda dirham av dessa pengar.

Jaabir Ibn 'Abd Allah beskrev hans rikedom sägandes: "Jag har aldrig sett någon ge ut så mycket pengar utan att bli ombedd som Talhah Ibn 'Ubaid Allah."

Han var en av de vänligaste mot sina släktingar och fränder. Han försörjde dem alla, fastän de var många. Det sades en gång om honom: "Han lämnade aldrig ett föräldralöst barn utan att försörja det och dess anhöriga. Han tillhandahöll äktenskap åt de ogifta, tjänster åt de handikappade och betalade skulderna åt de skuldsatta."

As-Saa'ib Ibn Zaid sade en gång: "Jag följde Talhah under resor och under perioder av bosättning. Jag har aldrig sett någon mer generös vad gäller pengar, kläder och mat än Talhah."

Det välkända inbördeskriget bröt ut under Othmans kalifat. Talhah stödde Othmans motståndares argument och stod på deras sida i de flesta av deras krav på att bevittna förändring och reform.

Uppmanade han därför, i en sådan ställning, till Othmans mord, eller kände han sig ens nöjd med det? Aldrig! Om han hade vetat att inbördeskriget skulle utvecklas på ett sådant sätt, utbrista i galet hat och uttrycka sig i ett sådant grymt brott, vars offer var "Mannen med Två Ljus" Othman (må Allah vara nöjd med honom)... Vi säger, om han hade vetat att inbördeskriget i längden skulle leda till ett sådant slut och en sådan konflikt, hade han motstått det, och det hade motstats av resten av de följeslagare som stödde honom i början och erkänt det som en oppositionsrörelse och varning, och inget mer.

Talhahs ställning visade sig dock vara hans "livskonflikt" efter det brutala sättet på vilket Othman omringades och dödades. Imam 'Aliy hade knappt tagit emot trohetslöftet från Talhah och Az-Zubair i Al-Madiinah, när de båda bad om tillåtelse att gå till Makkah för 'Umrah.

Från Makkah begav de sig båda till Al-Basrah, där en stor folkmängd samlades för att hämnas Othmans död.

Till slut kom slaget vid Al-Jamal, där de som krävde hämnd mötte den part som stödde 'Aliy.

Varje gång 'Aliy tänkte på denna svåra situation som Islam och muslimerna stod inför i denna hemska tvist, bröt han ut i sorgfulla tårar och hans klagorop blev allt högre och högre. Han tvingades in i denna svåra situation.

Som muslimernas kalif kunde han inte och det var inte hans rätt att vara tolerant mot något uppror mot staten eller något väpnat motstånd mot den etablerade makten. För att krossa ett uppror av det slaget var han tvungen att möta sina bröder, sina följeslagare, vänner och hans Profets och hans religions anhängare, de med vilka han så ofta mött och bekämpat avgudadyrkarnas arméer och med vilka han så ofta förenats under monoteismens standar i slag som förfinat deras islamiska beteende och smält bort all svaghet och skam och därigenom förvandlat dem till bröder — och verkliga bröder — stödjandes varandra.

Vilken konfliktfylld situation! Vilket svårt och hårt prov! För att finna en utväg ur en sådan konflikt och rädda muslimernas blod, ansträngde sig Imam 'Aliy till det yttersta.

Icke desto mindre hade de faktorer som motarbetade Islam — och de var många — vilka mött sitt nederlag i händerna på den muslimska staten under dess store ledare Omars dagar, tänt det civila upproret och fortsatte att elda på det och följa dess händelser och omfattning.

Han grät mycket och fällde rikliga tårar när han såg de Troendes Moder 'Aa'ishah i sin kamelpalankinn i spetsen för den armé som reste sig för att strida mot honom. När han såg Talhah och Az-Zubair, Profetens ﷺ lärjungar, kallade han på dem att komma ut och möta honom, vilket de gjorde. De närmade sig honom tills deras hästar rörde vid varandra. Han sade till Talhah: "O Talhah! Kom du med Allahs Sändebuds hustru för att använda henne i din kamp medan du gömmer din hustru hemma?" Sedan sade han till Az-Zubair: "O Zubair! Jag uppmanar dig vid Allah. Minns du

den dag då Profeten ﷺ passerade dig när vi var på ett sådant-och-sådant ställe och sedan sade till dig: 'O Zubair! Älskar du 'Aliy?'

Du svarade: 'Varför skulle jag inte älska min brorson och kusin och anhängaren av min religion?' Han sade till dig: 'O Zubair! Vid Allah, du ska strida mot honom och vara orättvis mot honom.'" Az-Zubair (må Allah vara nöjd med honom) sade: "Ja, nu minns jag, jag hade glömt det. Vid Allah, jag ska inte strida mot dig." Az-Zubair och Talhah avhöll sig från att delta i detta inbördeskrig. De avhöll sig så snart sakerna klarlagts. När de såg 'Ammaar Ibn Yaasir strida på 'Aliys sida, erinrade de sig Profetens profetia till 'Ammaar: "Du ska dödas av den orättvisa parten." Om 'Ammaar dödades i det krig i vilket Talhah deltog, då var Talhah orättvis.

Talhah och Az-Zubair drog sig tillbaka från hela striden och fick betala för den reträtten med sina liv. Men de mötte Allah nöjda och glada med vad de begåvats av Allah: insikt och vägledning. Vad gäller Az-Zubair, en man vid namn 'Amr Ibn Jarmuuz följde honom och dödade honom medan han bad.

Vad gäller Talhah genomborrades han av en lans av Marwaan Ibn Al-Hakam, vilket dödade honom på stunden.

Mordet på Othman representerade i Talhahs samvete hans "livskonflikt", som tidigare nämnts. Trots att han varken deltog i mordet eller samtyckte till det, hade han just stöttat oppositionen mot honom vid en tid när det inte var uppenbart att det skulle intensifieras och utvecklas till en allvarligare konflikt tills det förvandlades till ett fruktansvärt brott.

När han tog sin plats på dagen vid Al-Jamal mitt i armén som stred mot Ibn Abi Talib och sökte hämnas Othmans mord, önskade han att hans ställning skulle vara en försoning som fick honom att känna sig lugn inför trycket från sitt samvete. Innan slagets start åkallade han med en röst kvävd av tårar: "O min Herre, tag emot mig denna dag till förmån för Othman tills Du är nöjd."

När de mötte 'Aliy ansikte mot ansikte sade han och Az-Zubair båda att de kände sig upplysta av 'Aliys ord och därigenom ansåg det vara rätt att lämna slagfältet.

Men martyrskapet hade reserverats för dem. Sannerligen var martyrskapet hans öde, och han skulle möta det och det skulle möta honom, var han än befann sig.

Sade inte Profeten ﷺ en gång om honom: "Han är en av dem som gått bort. Den som vill glädja sig genom att se en martyr vandra på jordens yta, gå och betrakta Talhah." Därigenom mötte martyren sitt oundvikliga öde och slaget vid Al-Jamal var över. De Troendes Moder insåg att hon fattat ett förhastat beslut; därför lämnade hon Al-Basrah för det Heliga Huset och sedan Al-Madiinah och höll sig borta från striderna och tvisten. Imam 'Aliy försåg henne med alla medel av komfort och respekt.

När 'Aliy inspekterade alla slagets martyrer, gav han sig iväg för att förätta begravningsbönen över dem — dem som stridit på hans sida såväl som dem som stridit mot honom.

När han avslutat begravningen av Talhah och Az-Zubair, stod han och hälsade dem för sista gången. Han avslutade sina ord sägandes: "Jag önskar att vara med Talhah och Az-Zubair och Othman bland dem som Allah beskrev sålunda: 'Vi avlägsnade all ondska ur deras hjärtan; som bröder vilar de på soffor vända mot varandra'" (15:47).

Sedan betraktade han deras grav med milda, ömma, rena och sorgfyllda ögon sägandes: "Jag hörde med mina egna öron Profeten ﷺ säga: 'Talhah och Az-Zubair är mina grannar i Paradiset.'"